

DEFEAT THE

KATARTASTROFFA

BRANDON

SANDERSON

POMSTITELIA

BRANDON

SANDERSON

KATAS

TROFA

POMSTITELIA
TRETÍ DIEL

slovar

BRANDON SANDERSON

Je autorom týchto kníh:

séria Pomstítelia

METALURG

PYRO

KATASTROFA

RITMATIK

Text copyright © 2016 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Translation © Vladislav Gális 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3927-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Brandon Sanderson: Reckoners Series, Book 3 – Calamity,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,

an imprint of Random House Children's Books,

a division of Penguin Random House LLC, New York,

preložil Vladislav Gális.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Návrh obálky Dodo Dobřík

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava, v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

Venujem Kaylynn ZoBellovej. Spisovateľke,
čitateľke, kritičke a priateľke, ktorá strávila desať
rokov v tvorivej skupine s bandou krikľúňov, ale
aj tak stále zdvorilo dvíha ruku, keď chce niečo
povedať, namiesto toho, aby nás zavraždila.
(Vďaka za dlhoročnú pomoc, Kaylynn!)

P
R
O
L
Ó
G

Nazrel som do desivých hlbín.

Bol som v Babilare, Novom Babylone, bývalom New Yorku. Díval som sa do stredu horiacej hviezdy nazývanej Katastrofa a vedel som – bez pochybností –, že niečo vo mne sa zmenilo.

Tie hlbiny si ma označili ako svojho. A hoci som ich útok odrazil, stále na sebe nosím ich skrytú jazvu.

Nedajú si povedať, trvajú na tom, že budem znovu patriť im.

P
R
V
Á
Č
Á
S
Ť

KAPITOLA II

Slnko vykuklo nad obzor ako hlava gigantického rádio-aktívneho lamantína. Ja som sa krčil, schovaný... na stro-
me. Už som zabudol, ako čudne tie potvory obalené kô-
rou smrdia.

„Môžeme?“ zašepkal som do mikrofónu. Namiesto mobilov sme sa spoliehali na staré vysielачky, prispô-
bené tak, aby fungovali so slúchadlami. Keď som rozprá-
val, v ušiach mi šumel a pukal zlý signál. Technológia ako
z praveku, ale na našu robotu ideálna.

„Počkaj,“ povedala Megan. „Cody, si na mieste?“

„Jasnačka,“ zatiahol pokojný hlas s južanským prízvukom. „Ak sa k tebe niekto pokúsi prikradnúť, kočka, tak
mu strelím guľku rovno do nosnej dierky.“

„Fuj,“ ozvala sa Mizzy.

„O päť minút ideme na to,“ oznámil som im zo svojho
bidielka. Cody ho hrdo nazval „posed“, v skutočnosti to
bola len rybárska stolička pripevnená vo výške desať met-
rov na kmeni brestu. Kedysi sa takto schovávali poľovníci
pred zverou.

Priložil som si k plecu svoj gottschalk – štíhlu útočnú
pušku armádneho typu – a zamieril som pomedzi stro-
my. Za normálnych okolností by som v takejto situácii
mieril na Epika: individuum s nadľudskými schopnos-
ťami, jedného z tých, ktorí terorizujú svet. Bol som totiž
Pomstiteľ, tak ako ostatní z môjho tímu, odhodlaný zvrh-
núť vládu nebezpečných Epikov.

Mali sme však smolu, lebo naše pomstiteľské poslanie
asi pred dvoma mesiacmi úplne stratilo zmysel. Profesor,

náš vodca, bol sám Epik – a zaplietol sa do zložitého sprisahania, ktoré dala do pohybu jeho rivalka, aby si našla následníka. Podľahol mámeniu svojich schopností a opustil Regaliinu ríšu v Babilare, ale odniesol si so sebou jej pevné disky, poznámky a tajomstvá. Mali sme v úmysle zastaviť ho. A to ma priviedlo sem.

K veľkému hradu.

Vážne. K hradu. Dlhو som si myslel, že hrady sú len v starých filmoch a v cudzine, ale tu sa jeden skrýval rovno v lesoch Západnej Virgínie. A napriek moderným železným bránam a zabezpečovacej technike vyzeral, ako keby tu stál už dávno pred žiarou Katastrofy – na kamenom murive bola vrstva lišajníka, jednu stenu ošľahanú živlami celú pokrývali popínavé rastliny.

Ludia pred Katastrofou boli čudáci. A vlastne boli aj super – hrad bol toho dôkazom. Ale aj tak čudáci.

Obzrel som sa od puškohľadu na Abrahama, ktorý sa skrýval na neďalekom strome. Rozoznal som ho len preto, lebo som presne vedel, čo mám hľadať. Jeho tmavé oblečenie splyvalo s ranným šerom – podľa nášho informátora bol akurát teraz najvhodnejší čas zaútočiť na toto miesto: hrad Shewbrent, známy aj ako sídlo firmy Jastrab. Hlavný zdroj technológií odvodených od Epikov. Využili sme ich zbrane a techniku na boj proti Metalurgovi a potom proti Regalii.

Teraz sme sa ich chystali okradnúť.

„Všetci ste si vypli mobily?“ opýtal som sa do vysielacky. „Vybrali ste batérie?“

„Už sa to pýtaš tretí raz, David,“ zašomrala Megan.

„Dôveruj, ale preveruj.“

Všetci mi to potvrdili a ja som sa zhlboka nadýchol. Podľa našich informácií sme boli poslednou bunkou Pomstiteľov. Uplynuli už dva mesiace a stále sa nám nezvala Tia – znamenalo to, že je pravdepodobne mŕtva. A že ja som sa stal veliteľom – hoci len z núdze. Abraham a Cody ma vysmiali, keď som sa ich spýtal, či tú funkciu

prevezmú, a Mizzy po rovnakej otázke iba zmeravela a už som len čakal, kedy začne v panike lapať dych.

A teraz sme uskutočňovali môj plán. Môj šialený, kaskadérsky, neveriteľný plán. Priznám bez mučenia, aj ja som mal z toho plné gate.

Zabzučali mi hodinky. Bol čas.

„Megan,“ povedal som do vysielacky, „ideš.“

„Idem.“

Znovu som si oprel pušku o plece a zadíval som sa po medzi stromy na miesto, odkiaľ Megan zaútočí. Cítil som sa ako slepec. Keby som mal zapnutý mobil, mohol by som sa napojiť na Meganinu kameru a sledovať jej útok alebo by som si aspoň otvoril mapu lokality a pozoroval na nej svoj tím v podobe blikajúcich bodiek. Lenže mobily boli produkt, ktorý vyrábala a distribuovala firma Jastrab. To znamenalo, že spravovala aj zabezpečenú sieť, v ktorej fungovali. Použiť tieto prístroje pri koordinovaní prepadu firmy Jastrab mi pripadalo asi také šikovné ako natlačiť si do šalátu namiesto dresingu zubnú pastu.

„Začínam,“ ozvala sa Megan a onedlho zaburácali dva výbuchy. Prezrel som si ich výsledok cez puškohľad a zachytil som dym stúpajúci k oblohe. Megan som však nevidel; bola na druhej strane hradu. Jej úlohou bolo uskutočniť frontálny útok a tie explózie boli granáty, ktoré hodila na hlavnú bránu.

Útok na firmu Jastrab bol, ako inak, totálne samovražedná misia. Všetci sme o tom vedeli, ale zároveň sme boli úplne zúfalí, dochádzali nám prachy a prenasledoval nás sám Jonathan Phaerdrus – Profesor. Firma Jastrab s nami odmietla spolupracovať a naše požiadavky úplne ignorovala.

Mali sme dve možnosti: buď bojovať s Profesorom bez technického vybavenia, alebo sa nabúrať do skladov firmy Jastrab a skúsiť si odtiaľ niečo vziať. Z dvoch zlých alternatív nám táto druhá pripadala lepšia.

„Cody?“ oslovil som ho.

„Ide jej to, chlapče,“ prerazil praskot na linke jeho hlas. „Vyzerá to presne ako v tom videu. Len čo vybuchli granáty, z hradu sa vzniesli drony.“

„Ber, čo trafíš,“ prikázal som mu.

„Rozumiem.“

„Mizzy?“ pokračoval som. „Je rad na tebe.“

„Mega.“

Zaváhal som. „Mega? Čo to má byť za šifru?“

„Nerozumieš? Hromy-blesky... David, ty si občas fakt mimo.“ Jej slová podčiarkla ďalšia séria výbuchov, tentoraz silnejších. Aj mojím stromom otriasla nárazová vlna.

Nepotreboval som ani puškohľad, aby som videl na pravej strane, zboku pri hrade, stúpať dym. Krátko po tom rachote vyletela z okien skupina dronov, každý veľkosti basketbalovej lopty, každý elegantný a kovovo lesklý, s vrutou na vrchu. Všetky leteli k dymu. Z tienistých výklenkov sa vyhrnuli väčšie stroje; pavúkovité, vysoké zhruba ako človek, každý robot mal hore rameno s puškou a pohyboval sa po kolajniciach, nie na kolesách.

Sledoval som ich puškohľadom, keď začali páliť do lesa, kde Mizzy umiestnila vedrá so svetlicami, aby robili tepelnú stopu. Diaľkovo riadená strelba z guľometov len posilnila ilúziu, že sa tam skrýva veľká eskadra vojakov. Všetky výstrely sme namierili dohora. Nechceli sme, aby sa Abraham ocitol v krížovej palbe, keď príde rad naňho.

Obrana hradu vyzerala presne tak, ako mala podľa videa, ktoré nám ukázal náš informátor. Do tohto hradu sa nikdy nikto neprebil, ale mnohí to skúsili. Jedna skupina, šialene odvážna polovojenská banda z Nashvillu, si nakrútila z pokusu o prepád videá a my sme si zohnali ich kópie. Odhadli sme, že všetky tie drony väčšinu času hliadkujú v chodbách. Teraz však vyšli von a bojovali.

S trochou šťastia nám práve to poskytnie šancu.

„V poriadku, Abraham,“ povedal som do vysielacky, „je rad na tebe. Budem ťa kryť.“

„Vyrážam,“ ticho odvetil Abraham. Náš opatrný spoločník s tmavou pleťou sa zviezol zo stromu na tenkom drôte a potom sa potichu presunul po lese. Hoci mal mocné ramená a býčiu šiju, pohyboval sa prekvapivo svižne. Onedlho bol pri múre, ktorý v rannom pološere stále halil tieň. Tesný infiltračný oblek, ktorý mal na sebe, mal maskovať jeho tepelnú stopu, aspoň kým tepelné chladiče na jeho opasku nevypovedia službu.

Jeho úlohou bolo vkĺznuť dnu, ukradnúť akékoľvek zbrane a technológie, k akým sa dostane, a o pätnásť minút sa vrátiť von. Od nášho informátora sme mali jednoduché mapy, z ktorých sme vyčítali, že laboratória a výrobné na prízemí hradu sú plné fajnových vecičiek, čo čakajú na šikovného zlodeja.

Nervózne som Abrahama pozoroval puškohľadom – mieridlá som však potiahol doprava, aby ho prípadný náhodný výstrel netrafil – a dával som pozor, či ho nezbadali nejaké drony.

Našťastie im unikol. Použil zaťahovacie lano, vyliezol po ňom na krátky múr, použil druhé a dostal sa na hradnú strechu. Skryl sa vedľa cimburia a tam sa pripravoval na ďalší krok.

„Vpravo od teba je otvor, Abraham,“ povedal som do vysielacky. „Jeden dron vyletel z diery pod oknom na tej veži.“

„Mega,“ odvetil Abraham, ale s jeho francúzskym prízvukom to slovo vyznelo naozaj podivne.

„Prosím ťa, povedz mi, že to nie je skutočné slovo,“ vzdychol som a zdvihol som hlavu, aby som ho mohol sledovať, keď prejde k otvoru.

„Prečo by nebolo?“ urazila sa Mizzy.

„Znie čudne.“

„A to ostatné, čo sa dnes bežne hovorí? Hromy-blesky? Šlonec?“

„To sú normálne slová,“ odsekol som. „Nič čudné na nich nie je.“ Prefíchal okolo mňa dron, ale našťastie môj

oblek maskoval moju tepelnú stopu. Ešteže fungoval, lebo inak boli tie kombinézy, ktoré pripomínali potápačský neoprén, strašne nepohodlné. Moja o niečo menej než Abrahamova, lebo som aspoň nemusel mať masku na tvári. Dron registroval moje teplo, ale asi tak, ako by registroval teplo vyžarujúce z veverice. Táto veverica však bola smrteľne nebezpečná.

Abraham sa ocitol pri výklenku, na ktorý som ho upozornil. Musel som uznať, že zakrádať sa vie prvotriedne. Odkedy som pozrel inam, stratil sa mi z očí a mal som problém znovu ho lokalizovať. Zišlo mi na um, že určite má nejaký výcvik zo špeciálnej jednotky.

„Žiaľbohu, sú tu dvere,“ ozval sa mi Abraham. „Žiaľbohu preto, že sú zavreté. Asi sa zatvorili, keď z nich vyšli stroje. Pokúsim sa ich otvoriť.“

„Super,“ ja na to. „Megan, si okej?“

„Žijem,“ zafučala. „Zatiaľ.“

„Koľko dronov vidíš?“ zaujímal som sa. „Už na teba poslali aj tie väčšie? Mohla by...“

„Makám, nestíham kecať, Kolienko,“ usadila ma.

Tak som už len nervózne načúval strelbe a výbuchom. Mal som sto chutí byť tam, v prvej línii, ale bolo by to zbytočné. Nevedel som sa pohybovať tak nepozorovane ako Abraham, nebol som ani... nuž, nesmrteľný... ako Megan. Epička v tíme, to bola bohovská výhoda. Epici také situácie zvládajú. Ja som mohol len z pozadia veliť a rozhodovať.

Bol som z toho na nervy.

Takto sa Profesor cítil počas misií, na ktoré dozeral? Zvyčajne ťahal za nitky spoza scény a vyčkával. Mne až teraz pomaly dochádzalo, že to nie je jednoduché. Nuž, ak som sa v Babilare niečo naučil, tak to, že potrebujem udržať na uzde svoju výbušnosť. Namiesto horúcej hlavy potrebujem... čo vlastne? Len polovicu horúcej hlavy? Horúcu bradu?

Preto som len čakal, kým Abraham pracoval. Ak sa čoskoro nedostane dnu, musím misiu odvolať. Čím dlhšie to trvalo, tým väčšia bola možnosť, že záhadní ľudia, ktorí to tu riadia, odhalia skutočnú veľkosť našej päťčlennej „armády“.

„Ako si na tom, Abraham?“ spýtal som sa ho.

„Myslím, že ich otvorím,“ zamrmlal. „Už len chvíľu.“

„Nemôžem...“ Stíchol som. „Moment, čo to malo byť?“

Z nevelkej diaľky ku mne doliehal tlmený hukot. Pozrel som pod seba a s prekvapením som si všimol, že rašelina na zemi sa *dvíha*. Listy aj mach sa odhrňali, odhaľovali kovové dvere. Tie sa otvorili a vyletela z nich ďalšia skupina dronov, len tak presvišťala popri mojom strome.

„Mizzy,“ sykol som do vysielacky, „zboku sa k tebe vadia ďalšie drony.“

„Dofrasa,“ zamrmlala. Chvíľu váhala. „Vieš...“

„Áno, poznám to slovo. Asi budeš musieť začať druhú fázu.“ Pozrel som na otvor, ktorý sa s hukotom zatváral. „Priprav sa, vyzerá to, že z hradu vedú chodby až do lesa. Takže sú schopní vyslať drony z nečakaných miest.“

Dvere zastali na polceste, nezavreté. Zamračil som sa a nahol som sa z konára, aby som na ne lepšie dovidel. Vyzeralo to, že na koľajničku dverí sa dostali kamene a hlina. Nuž, to asi hrozí, keď sa rozhodnete skryť tajné dvere uprostred lesa.

„Abraham,“ prehovoril som do mikrofónu vysielacky, celý nadšený. „Zasekli sa im dvere, sú otvorené. Môžeš sa dostať dnu cez ne.“

„To by bolo asi dosť ťažké,“ odvetil a ja som zase pozrel hore. Videl som, že po brutálnej sérii explózií z Mizzinej strany sa pár dronov dáva na ústup. Vznášali sa neďaleko miesta, kde bol Abraham.

„Hromy-blesky,“ zašepkal som. Potom som zdvihol pušku a dvoma výstrelmi som ich pár zložil. Spadli na zem. Mali sme totiž muníciu, ktorá pri zásahu vyskratovala